تلنگر

سمیه افشین فر

ورزشکاران پارالمپیکی را همانند سایر ورزشکاران ببینید

این که ورزش باید در برنامه روزانه هر فردی وجود داشته باشد و همه باید برای حفظ وضعیت مطلوب بدنی ورزش کنیم بر هیچ کس پوشیده نیست هر چند شاید در اجرا خیلی به آن پایبند نباشیم اما اهمیت ورزش برای افراد دچار معلولیت بیشتر است. ورزش معلولان با توجه به نوع معلولیتی که دارند و اینکه کدام بخش از بدن آسیب دیده است، سبک و سیاق خاص خود را دارد مثلاً یک نابینا نمی‌تواند همانند یک ناشنوا ورزش کند و بالعکس نوع معلولیت، شدت معلولیت، نوع داروهای مصرفی افراد معلول و تأثیر آن روی عملکرد عضلات و.... مسائلی هستند که یک فرد معلول با آن مواجه است. مواردی که در این جا مطرح شد شخصی و فردی بودند از اینها گذشته فرد دارای معلولیت برای ورزش کردن نیاز به امکانات خاصی دارد از قبیل سالن‌های ورزشی مناسب‌سازی شده و مربی و فیزیوتراپ‌های متخصص و کاربلد و... بنابر این یک فرد دارای معلولیت نه همانند افراد عادی که با پشت سر گذاشتن مسائل و سختی‌های بسیار راه ورزش را برمی‌گزینند. حالا تصور کنید تعدادی از این افراد دارای معلولیت همه این سختی‌ها را پشت سر گذاشته‌اند و ورزش را نقطه پرش زندگی خود انتخاب کرده‌اند و به صورت تخصصی به ورزش روی آورده‌اند تا جایی که امروز در قالب طلایه داران ورزش معلولان کشور به ریودوژانیرو اعزام شده‌اند تا نامشان برای همیشه در تاریخ پرافتخار کشورمان حک شود. کاروان ورزشکاران دارای معلولیت کشورمان که با نام «کاروان فرهنگی ورزشی منا» متشکل از ۱۱۱ ورزشکار به پانزدهمین دوره مسابقات پارالمپیک که قرار است از ۱۷ تا ۲۸ شهریورماه در ریودوژانیرو برگزار شود اعزام شده متشکل از همین اسوه‌های صبر و استقامت و ایستادگی است. ورزشکاران پارالمپیکی کشورمان قرار است در ۱۲ رشته ورزشی با سایر ورزشکاران به رقابت بپردازند. در اینجا به نظر می‌رسد که ذکر این نکته خالی از لطف نباشد که رسانه ملی و سایر رسانه‌های گروهی بجاست که به پاس همه تلاش‌هایی که این ورزشکاران برای کسب سهمیه پارالمپیک و همه سختی‌هایی که در این راه پر پیچ و خم متحمل شده‌اند فارغ از هر نتیجه‌ای که کسب کنند به پوشش گسترده مسابقات و فعالیت‌هایشان بپردازند تا حضور این افراد و درخشش‌شان در عرصه‌های بین‌المللی هم در نظر سایر ورزشکاران و هم در نظر افراد دارای معلولیت به چشم بیاید و همه ببینند که «خواستن توانستن» است و این ورزشکاران بدرستی به تفسیر آن پرداخته‌اند و همه معلولیت‌ها و محدودیت‌ها را پشت سر گذاشته‌اند. از ۱۷ شهریور که رسماً مسابقات پارالمپیک آغاز شده بجاست که قلب تک تک ما در ریودوژانیرو و به عشق این ورزشکاران و موفقیت‌هایشان بتپد. به امید آن روز که تمام تلاش‌های این عزیزان نیز همانند سایر ورزشکاران عادی در جامعه دیده شود و این عزیزان بتوانند در این دوره از بازی‌ها با دستانی پر به کشور بازگردند. امیدواریم که ورزشکاران پارالمپیکی بتوانند تعداد مدال‌های خود را نسبت به پارالمپیک ۲۰۱۲ لندن که ۱۱ طلا، ۷ نقره و ۷ برنز بود، ارتقا بدهند.

گفت‌وگو با محسن غفوریان، معاون آموزش و توانبخشی سازمان آموزش و پرورش استثنایی

تنها ۳۶۴ «معلم رابط» برای ۴۸ هزار و ۸۳۷ دانش آموز

لاله باهنر

اگر بخواهیم ترسیم درستی از نظام آموزشی در کشورمان داشته باشیم می‌توانیم بگوییم به دو گونه است: یکی نظام آموزشی عادی که دانش‌آموزانی در این نظام تحصیل می‌کنند که بدون مشکل خاصی هستند و دیگری نظام آموزشی که برای دانش‌آموزانی است که دارای نیازهای ویژه هستند و آموزش و پرورش موظف است در قبال این دانش‌آموزان متناسب با نیازها و شرایط ویژه‌ای که دارند خدمات خاصی ارائه دهد. آموزش تلفیقی به معنای ساده‌اش یعنی: حضور دانش‌آموزان دارای معلولیت برای تحصیل در کنار افراد عادی در مدارس و دانشگاه‌ها البته بخشی از دانش‌آموزانی که دارای نیازهای ویژه هستند در مدارس استثنایی تحصیل می‌کنند. هر چند تحصیل این دانش‌آموزان در مدارس عادی توأم با مشکلات متعددی است. به همین بهانه برای پاسخگویی به برخی از مشکلات دانش‌آموزان دارای معلولیت که در مدارس عادی مشغول به تحصیل هستند به سراغ محسن غفوریان معاون آموزش و توانبخشی سازمان آموزش و پرورش استثنایی رفتیم.

■ **چه تعداد دانش‌آموز آموزش پذیر در مدارس استثنایی مشغول به تحصیل هستند و سیاست سازمان در قبال این دانش‌آموزان چیست؟**

۷۲ هزار و ۸۹۸ دانش‌آموز در بیش از ۱۵۰۰ مرکز آموزشی ویژه مشغول تحصیل هستند. در واقع دانش‌آموزانی که دچار نارسایی‌های ذهنی و هوشی هستند و این دانش‌آموزان ۷۳ درصد دانش‌آموزان با نیازهای ویژه را به خود اختصاص می‌دهند. البته سیاست سازمان آموزش و پرورش استثنایی کشور برابر با نگاه روز جهانی، فراگیرسازی آموزش و پرورش است.

■ **سازمان آموزش و پرورش استثنایی مدعی است که هم اکنون دارای نظام آموزش فراگیر برای دانش‌آموزان با نیازهای ویژه است و تاکنون این طرح را به صورت پایلوت نیز اجرا کرده. اما با گزارش‌های زیادی که از طریق والدین و دانش‌آموزان مدارس تلفیقی به ما می‌رسد شاهد وجود مشکلات متعدد برای دانش‌آموزان نظام تلفیقی هستیم! با توجه به اینکه نظام آموزش فراگیر مدعی ارائه خدمات کامل تری به دانش‌آموزان استثنایی در مقایسه با نظام آموزش تلفیقی است، وجود مشکلات بسیار برای دانش‌آموزان استثنایی چگونه قابل پذیرش است؟**

وقتی ما اسم فراگیرسازی آموزش و پرورش را می آوریم یعنی ارائه خدمات مناسب با هر نیازی در مدرسه. یعنی هر دانش‌آموزی با هر نیازی و با هر نارسایی که دارد در نزدیکترین محل آموزشی به محل سکونت خودش ثبت‌نام کند. وقتی این‌طور می‌گوییم یعنی مدرسه‌ای که در نزدیکترین محل آموزشی به محل سکونت هر فردی هست باید بتواند به این دانش‌آموز خدمات دهد. این خدمات بخشی از آن خدمات آموزشی است. نخستین اصلش هم این است که معلم مدرسه آموزش دیده باشد. یعنی تمامی معلمین ما در مدارس بتوانند با هر تفاوت فردی کار کنند و کنار بیایند. به غیر از اینها فضای آموزشی نیز باید پذیرای دانش‌آموزان با نیازهای ویژه باشد. به عنوان مثال فضای آموزشی باید دارای رمپ باشد و برای دانش‌آموزان معلول جسمی - حرکتی و نابینا مناسب‌سازی شده باشد. وسایل کمک آموزشی در آنجا مستقر شده باشد. مدیر و تمام کسانی که در مدرسه کار می‌کنند آموزش‌های لازم در مورد شرایط کار با هر تفاوتی را یاد گرفته باشند. این می‌شود آموزش فراگیر.

■ **همین جا این را بگوییم که عملاً چنین اتفاقی نمی‌افتد و معلمان مدارس عادی آموزش‌های لازم را برای کار با دانش‌آموزان با نیازهای ویژه ندیده‌اند؟**

خب ما سیاست‌مان این است که به اینجا برسیم. مدعی هم نیستیم که فراگیرسازی در کشور ما در حال اجرا است یا اتفاق افتاده! در حال حاضر در کشور ما نظام آموزشی فراگیر اجرا نمی‌شود. البته این را بگویم که داریم به سمت فراگیرسازی قدم برمی داریم. اما مدعی هستیم در حال حاضر سیستم آموزشی ما برای دانش‌آموزان با نیازهای ویژه سیستم آموزش تلفیقی است و تا رسیدن به آموزش فراگیر راه زیادی داریم. حالا ممکن است برخی از مسئولان احساسی برخی مسائل را راجع به فراگیرسازی بگویند ولی برای فراگیرسازی سیستم آموزشی نیاز است. و پرورش پیش زمینه‌هایی نیاز است. یعنی اگر سازمان نوسازی و تجهیز مدارس کشور مدرسه می‌سازد باید به گونه‌ای مدرسه‌سازی کند که در این مدرسه هر نوع تفاوتی را پذیرا باشد.

■ **سازمان چند وقت پیش اعلام کرده بود طرح فراگیر به صورت پایلوت در چند استان اجرا شده اما عملاً هیچ نشانی از این طرح وجود ندارد. همان‌طور که می‌دانید یکی از لازمه‌های طرح فراگیر ایجاد کلاس‌های مرجع در هر مدرسه است. اما هیچ کلاس مرجعی در مدارس نیست؟**

الان سازمان نوسازی و تجهیز مدارس این استانداردها را با همکاری سازمان و دانشگاه شهید بهشتی طراحی کرده است که بزودی در شورای آموزش و پرورش این موضوع مصوب خواهد شد و در ساختمان‌سازی در خصوص مراکز آموزشی مناسب‌سازی فضاهای آموزشی صورت خواهد گرفت. این در دستور کار وزارت آموزش و پرورش هست. از موارد دیگری که ما باید در حقیقت ایجاد کنیم این است که معلمانمان را آموزش دهیم. یعنی تمام معلمان ما در نظام آموزش و پرورش آموزش ببینند که چگونه با یک فرد نابینا برخورد کنند. شیوه آموزش فرد دارای آسیب بینایی چگونه است؟ شیوه آموزش یک فردی که دارای آسیب شنوایی هست چگونه است؟ به اضافه اینکه ابزارهای لازم برای آموزش این دانش‌آموزان هم در مدارس وجود داشته باشد این می‌شود فراگیر سازی. پس تا وقتی ما همه این امکانات را فراهم نکردیم نمی‌توانیم بگوییم فراگیرسازی انجام گرفته. ولی چیزی که الان داریم آموزش تلفیقی است. آموزش تلفیقی هم ملزوماتی نیاز دارد. اما چون از سال ۷۱ سابقه اجرایی دارد شرایط بهتری دارد. ولی ممکن است ایده آل نباشد. پس در آموزش تلفیقی دانش‌آموز در صورتی که امکان پیشرفت در مدرسه عادی را داشته باشد حضور پیدا می‌کند و در کنارش از خدمات پشتیبانی آموزش و پرورش استثنایی استفاده می‌کند. این خدمات پشتیبانی یکی معلم رابط است؛ یکی استفاده از کتاب‌ها و ابزار آموزشی متناسب با شرایط دانش‌آموز است و یکی هم استفاده از خدمات حمایتی و توانبخشی است که برای دانش‌آموزان شیوه آموزش تلفیقی باید وجود داشته باشد که الان وجود دارد ولی ممکن است همه گیر نباشد.

■ **در حال حاضر چه تعداد دانش‌آموز معلول در مدارس عادی مشغول به تحصیل هستند؟ آیا تعداد حضور این دانش‌آموزان در کلاس‌های درس مطابق با سطح استاندارد جهانی است؟**

الان در نظام آموزشی کشور ما بالغ بر ۴۸ هزار و ۸۳۷ نفر به شیوه آموزش تلفیقی در حال تحصیل هستند. خب ما باید برای اینها معلم رابط اعزام کنیم که متأسفانه به علت کمبود نیروی انسانی، در این بخش ما دچار مشکل هستیم. یعنی ممکن است در این بخش خدمات صد درصدی نداشته باشیم که استدعای ما از مسئولان خصوصاً در سازمان برنامه و بودجه این است که در زمینه تأمین نیروی انسانی و دادن مجوز برای جذب نیروی انسانی برای آموزش تلفیقی به ما کمک کنند. پس ما مدعی نیستیم که آموزش فراگیر را در کشور اجرا کرده‌ایم. اما مدعی هستیم به سمت آموزش فراگیر پیش می‌رویم. یکی از اقداماتی که ما در این زمینه انجام دادیم با همکاری دانشگاه فرهنگیان، تغییر سرفصل‌های دروس رشته علوم تربیتی با گرایش آموزش و پرورش استثنایی بود و یکی هم ایجاد حدود ۹ واحد درسی برای رشته‌هایی که در دانشگاه فرهنگیان هست و بخصوص برای دوره آموزش ابتدایی، درس آموزش کودکان استثنایی است و یکی هم موضوع فراگیرسازی آموزش و پرورش. یعنی ما این دو عنوان را در دروس اصلی دانشگاه فرهنگیان برای تمامی رشته‌ها ایجاد کردیم که شناختی می‌دهد به کسانی که از دانشگاه فرهنگیان فارغ‌التحصیل می‌شوند وارد مدارس خواهند شد. در حال حاضر این کتاب برای دانشجویانی که در دانشگاه فرهنگیان مشغول به تحصیل هستند تدریس می‌شود و این دروس جزو دروس اصلی دانشجویان است که باید بگذرانند. این قدم خیلی خوبی است به خاطر اینکه معلمینی که فارغ‌التحصیل می‌شوند و وارد آموزش و پرورش می‌شوند با بچه‌های استثنایی و نیازهای متفاوت آنها آشنایی کامل خواهند داشت. یکی از ملزومات آموزش فراگیر و تلفیقی نیز وجود معلمان آموزش دیده است، برای ما امکان ندارد همه معلمین آموزش و پرورش را آموزش دهیم. نه فرصتش را داریم و نه از نظر شرایط اعتباری اینقدر دست ما باز هست که در یک محدوده زمانی کوتاه بتوانیم این آموزش‌ها را منتقل کنیم. پس کار را از دانشگاه فرهنگیان شروع کردیم. دوره‌ها و کارگاه‌های مرتبطی را تعریف کردیم آن هم به صورت استفاده از خدمات دیجیتالی، لوح‌های فشرده‌ای را آماده کردیم در خصوص فراگیرسازی آموزش و پرورش در چهار فصل که فصل اول آن آماده و توزیع شد. یعنی ما به جای اینکه کارگاه تشکیل دهیم این لوح‌ها را در کل کشور میان مربیان توزیع کردیم که معلمان ببینند، سؤالاتشان را مطرح کنند و در حقیقت ما بتوانیم آموزشهایمان را در این سطح آغاز کنیم. نرم افزارهای کاربردی را آماده کردیم که قرار است روی سایت سازمان قرار دهیم که هر کسی بتواند این اطلاعات را در مورد دانش‌آموزان با نیازهای ویژه دریافت و مطالعه کند. هر چقدر ما سطح آگاهی و اطلاعات مخاطبین‌مان را در جامعه بالا ببریم و تغییر نگرش ایجاد کنیم آن وقت شرایط ما برای آموزش و پرورش این بچه‌ها در مدارس عادی فراهم‌تر می‌شود. ولی اینکه اصرار داشته باشیم یا شعار بدهیم که ما تمامی دانش‌آموزان با نیازهای ویژه را به صورت فراگیر در مدارس عادی جایگزین کردیم در حال حاضر یک شعار است. در مورد آموزش فراگیر و تلفیقی آیین‌نامه‌ای وجود دارد که این آیین‌نامه را ما از سال گذشته به سمت مناسب‌سازی و اجرایی کردن آن پیش بردیم. در آموزش تلفیقی و فراگیر دانش‌آموزان دارای آسیب‌های مختلف از خفیف تا متوسط و از متوسط تا شدید دسته‌بندی شده‌اند. برای بچه‌های آسیب شنوایی و آسیب بینایی و دانش‌آموزان معلول جسمی - حرکتی که در این آیین‌نامه اشاره شده اینها از خدمات آموزش تلفیقی استفاده می‌کنند به این معنی که معلم رابط برای این دانش‌آموزان اعزام می‌شود، به قاعده باید اعزام شود مگر در جاهایی که ما نیروندانشته باشیم که متأسفانه ما این مشکل کمبود نیرو را در کشور داریم. اما دانش‌آموزانی که دارای مشکلات ویژه یادگیری هستند اینها دارای هوش عادی هستند ولی در بعضی از فعالیت‌های ذهنی ممکن است اشکالاتی داشته باشند. با وجود اینکه محدودیت‌ها و معلولیت‌های حسی - حرکتی نداشته باشند ولی می‌بینید در فعالیت‌هایی مثل نوشتن، خواندن و مهارت‌های حساب کردن و ریاضی دارای اشکالاتی هستند. این افراد در مدارس عادی درس می‌خوانند و به صورت کلینیکی از خدمات مراکز آموزشی و توانبخشی مشکلات ویژه یادگیری ما بهره‌مند می‌شوند. در مورد اینکه استاندارد جهانی چه می‌گوید، باید گفت: دردستورالعمل ساماندهی که وزارت آموزش و پرورش ابلاغ کرده به ازای وجود هر یک دانش‌آموز دارای نیاز ویژه در کلاس عادی ۳ نفر باید از تراکم دانش‌آموزان کم شود. اینکه این قانون در حال حاضر اجرا می‌شود را باید از مسئولان آموزش پرورش پرسید. من موظف بودم که این قانون را به آموزش پرورش ببرم که بردم.

> در حال حاضر تعداد ۳۶۴ معلم رابط در کل کشور وجود دارد که اینها موظف هستند در طول هفته بین ۲ تا ۸ ساعت با میانگین ۴ ساعت به دانش آموزان خدمات ویژه یادگیری بدهند. در برنامه ریزی حضور معلمان در سال تحصیلی جدید یعنی ۹۶-۹۵، امسال پیشبینی کردیم در کل کشور در هر استان و در هر شهرستان مدارس پشتیبان وجود داشته باشد

■ **وظیفه اصلی معلمین رابط چیست؟**

معلمین رابط نقش تسهیلگر را در مدارس دارند. معلم رابط به هیچ عنوان به معنی تدریس‌کننده نیست. به عنوان مثال معلم رابط باید بین معلم و دانش‌آموز مشکلات ارتباطی، رفتاری و شیوه ارائه مطلب که وجود دارد را برطرف کند. همچنین اشکالات درسی که ناشی از نوع معلولیت دانش‌آموز است را حل کند. بعد از حل تمرینات درسی توسط دانش‌آموز، بر تمرینات درسی وی نظارت داشته باشد. پل رابطی باشد بین معلم، دانش‌آموز و سایر دانش‌آموزان و مسئولان مدرسه، در جلسات شوراها و اولیا و مربیان شرکت کند و در مورد ویژگی و تفاوت‌های فردی دانش‌آموزان با نیازهای ویژه برای آنها صحبت کند. البته همه اینها در شرایطی است که معلم رابط در ساعات لازم در مدرسه حضور داشته باشد. این مواردی که گفتم ایده آل قضیه است.

■ **چه تعداد معلم رابط در سطح کشور در مدارس عادی وجود دارد؟ این معلمان در طول هفته چه ساعاتی موظف به حضور در مدارس تلفیقی هستند؟**

در حال حاضر تعداد ۳۶۴ معلم رابط در کل کشور وجود دارد که اینها موظف هستند در طول هفته بین ۲ تا ۸ ساعت با میانگین ۴ ساعت به دانش‌آموزان خدمات ویژه یادگیری بدهند. در برنامه‌ریزی حضور معلمان در سال تحصیلی جدید یعنی ۹۶-۹۵، امسال پیش‌بینی کردیم در کل کشور در هر استان و در هر شهرستان مدارس پشتیبان وجود داشته باشد. به این صورت که ما یک مدرسه پذیرا داریم که یک مدرسه عمومی است. مدرسه عمومی یعنی یک مدرسه مثلاً در مقطع ابتدایی که همه افراد مقطع دبستان در آن درس می‌خوانند. اعم از دانش‌آموزان عادی، نابینا، ناشنوا، معلولین جسمی - حرکتی و کلاً دانش‌آموزان دارای معلولیت که این مدرسه از یک مدرسه استثنایی تغذیه می‌شود. به این صورت که خدمات ویژه توانبخشی را مدرسه عمومی از مدرسه استثنایی می‌گیرد. مثل معلم رابط، امکانات ویژه کلاس مرجع، کتاب، خدمات توانبخشی و خدمات حمایتی. به ادارات آموزش پرورش استان‌ها هم از قبل دستور دادیم که مدارس پذیرا را شناسایی و به ما اعلام کنند. مثلاً ممکن است ۱۰ مدرسه پذیرا در یک شهرستان انتخاب کنیم که این مدارس پذیرا عمومی هستند که شامل پیش دبستان، ابتدایی و متوسطه هستند که بچه‌های معلول آموزش پذیر ما در این مدارس تحصیل می‌کنند و در کنارش از یک مدرسه پشتیبان استثنایی تغذیه می‌شوند. در واقع این مدرسه استثنایی خدمات پشتیبانی ویژه افراد معلول را به مدارس پذیرا می‌دهد.

■ **یکی از مشکلات مهم دانش‌آموزان تسلط نداشتن معلم رابط بر سؤالات امتحانی برخی دروس است. مثلاً دانش‌آموز امتحان ریاضی دارد و معلم رابط رشته‌اش ادبیات فارسی بوده و خیلی با اشکال تشریحی ریاضی آشنایی ندارد. به خاطر همین نمی‌تواند سؤالات را برای دانش‌آموز نابینا یا کم بینا تشریح کند. این معضل را چگونه حل می‌کنید؟**

موقع امتحانات منشی‌های ما در مدرسه حضور خواهند داشت و سؤالات را برای دانش‌آموزان می‌خوانند. منشی باید مسلط برسؤالات امتحانی باشد. اما این برداشت که منشی باید مسلط به پاسخ سؤالات باشد غلط است. البته این را هم بگوییم که در رابطه با اعزام منشی به مدارس به خاطر بحث کمبود نیرو با مشکلات بسیاری روبه رو هستیم.

■ **طبق صحبت‌های والدین دانش‌آموزان، در خیلی از موارد گفته‌اند که فرزندشان در مدارس عادی درس می‌خواند و خیلی مواقع مورد بی‌مهری معلمان و مسئولان مدرسه قرار می‌گیرد. سازمان در این رابطه چه توضیحی دارد؟**

همه این مشکلات نگرشی است و مطمئن باشید پس از آموزش‌هایی که به معلمان مدارس عادی داده می‌شود حل خواهد شد. اما این را هم بگوییم که زمانبر است چون تغییر نگرش مبنی بر آموزش کار خیلی سختی است و زمان می‌برد.

یک هفته با اخبار معلولان

برگزاری نشست تخصصی حقوق بشری ایران و دانمارک با محوریت افراد معلول

روزهای یکشنبه و دوشنبه چهاردهم و پانزدهم شهریور ماه، مجتمع فرهنگی تلاش تهران شاهد برگزاری نشست تخصصی ایران و دانمارک در عرصه حقوق بشر و با محوریت حقوق افراد دارای معلولیت بود. در این نشست که در چارچوب تفاهم ایران و دانمارک برای نزدیکی دیدگاه‌ها و تجارب طرفین در عرصه تحقق جنبه‌های مختلف حقوق بشر برگزار شد از طرف ایران دکتر نحوی نژاد معاون امور توانبخشی سازمان بهزیستی، تیم مدیران کل دفتر توانبخشی سازمان بهزیستی، دکتر موسوی چلک رئیس انجمن مددکاری ایران و اعضای هیأت مدیره کانون سراسری تشکل‌های معلولان ایران و از طرف دانمارک کارشناسان مؤسسه ملی حقوق بشر دانمارک و نیز نمایندگان سازمان‌های غیر دولتی معلولان آن کشور شرکت کرده و به تبادل نظرات و تجارب در عرصه پیشبرد حقوق افراد دارای معلولیت پرداختند.

در مراسم افتتاحیه این نشست دو روزه دکتر غریب آبادی معاون ستاد حقوق بشر قوه قضائیه، دکتر حسینی قائم مقام وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی در امور بین‌الملل و نیز سفیر دانمارک در ایران به ایراد سخنرانی پرداختند که محور مشترک آنها تأکید بر ضرورت انجام گفت‌وگوهای سازنده میان مسئولان دو کشور و نیز نمایندگان جوامع مدنی ایران و دانمارک در عرصه حقوق بشر بویژه در جنبه‌های غیر سیاسی و مورد علاقه دو ملت را تشکیل می‌داد. محور سخنرانی مسئولان سازمان بهزیستی را در این نشست ارائه گزارش‌های تخصصی از عملکرد دفاتر مختلف معاونت توانبخشی سازمان در عرصه‌های مختلف و توسعه اجرایی رویکرد توانبخشی مبتنی بر جامعه تشکیل می‌داد. سخنران بخش غیر دولتی ایران در این نشست سهیل معینی رئیس هیأت مدیره کانون سراسری تشکل‌های معلولان بود که به تشریح تحولات سازمان‌های غیر دولتی فعال در حوزه افراد دارای معلولیت ایران، محورهای اصلی فعالیت سمن‌ها در عرصه توانبخشی به معلولان، فرصت‌ها و چالش‌های فراروی سازمان‌های غیر دولتی و دستاوردهای این سازمان‌ها در تصویب قانون جامع حقوق معلولان، پیوستن ایران به پیمان نامه جهانی حقوق افراد دارای معلولیت و تدوین لایحه جدید حمایت از حقوق معلولان پرداخت. از طرف دانمارک محور عمده سخنرانی‌ها را تشریح چگونگی کمک مؤسسه حقوق بشر دانمارک به توسعه حقوق افراد دارای معلولیت در آن کشور، چگونگی عملکرد سازمان‌های مردم نهاد معلولین دانمارک در پیشبرد حقوق این افراد و تأثیر الحاق آن کشور به پیمان نامه جهانی حقوق افراد معلول در سال ۲۰۰۹ بر وضعیت حقوقی شهروندان معلول دانمارکی تشکیل می‌داد. برای نمایندگان دانمارکی حاضر در نشست، سطح فعالیت‌های سمن‌های ایرانی در تدوین و کمک به تصویب قوانین حمایت از حقوق معلولان، ارتباط نزدیک این سازمان‌ها با مراکز تصمیم‌گیری کشور و وجود فراکسیون حمایت از حقوق افراد معلول در مجلس شورای اسلامی جالب و قابل توجه بود و برای نمایندگان سازمان‌های غیر دولتی معلولین ایران حضور شهروندان معلول دانمارک در تمام شهرداری‌های آن کشور که مراکز عمده خدمات اجتماعی به شهروندان هستند، وجود شورای ملی معلولان دانمارک به‌عنوان نهاد عالی مشورت به دولت در امور معلولان و حمایت همه جانبه مالی و تدارکاتی از فعالیت‌های سازمان‌های مدنی قابل توجه بود.